

fiind supravegheate de arhitectul italian Constantino Cichi.

Realizat în stilul academismului francez, cu elemente din barocul târziu, palatul este remarcabil atât prin bogata arhitectură exterioară - ornamentele fațadelor, feroneria balcoanelor, cele patru coloane adosate etajului I al corpului central - cât și prin somptuozitatea interioarelor: scară de onoare din marmură de Carrara, candelabre din cristal de Murano, oglinzi venețiene,

stucatură aurită, plafoane pictate, pereți tapisați cu mătase de Lyon, vitralii. Holul palatului era înobilat cu trei tablouri semnate C. Fasting, reprezentându-i pe Dinu Mihail și pe cei doi fii ai săi, Jean și Nicolae, iar la capătul scării centrale se afla bustul lui Dinu, deasupra căruia era gravată inscripția: "Clădirea s-a ridicat în anii 1900-1907 de C. N. Mihail și s-a inaugurat la 1909 de fiii săi Nicolae și Ioan". Reședința beneficia și de instalație electrică și de încălzire centrală.

Pe tema palatului există și o legendă care spune că proprietarul Constantin Mihail a cerut regelui aprobarea să acopere palatul cu monede de aur și că răspunsul ar fi fost afirmativ, dar ca monedele să fie așezate.... în dungă.

Prieten cu regele Carol I și cu Ferdinand

Așadar, Dinu nu a apucat să-și inaugureze palatul, fiindcă în iunie anul următor a murit. Fiul cel mare, Nicolae (1873-1918) a trăit mult timp în Franța, unde s-a și stins. Cel mic, Jean Mihail (1876 -1936), a fost destoinic, moștenindu-și tatăl. Totuși, Argetoianu insinua că « băiatul este rodul unei aventuri a soției dlui Dinu cu Gheorghe Crețeanu ». Jean și Nicolae au moștenit și bunurile altor trei rude, bunuri care au intrat în posesia lui Jean după moartea fratelui său în 1918. Moștenirea lăsată de Dinu era de peste 80.000 ha, iar după reforma agrară din 1921, Jean a rămas 15 153 ha. Pentru pământul expropriat, a primit despăgubiri în bani, la moartea sa găsindu-se 30 mil. lei numerar și 950 de mil. în acțiuni depuse la bănci. Latifundiarul a fost membru al Parlamentului României și unul dintre susținătorii reformelor agrare în ciuda poziției sale sociale. Preferând discreția, Jean Mihail a fost vizitat doar în 1913 de Carol I și de regina Elisabeta. În timpul celui de-al doilea război balcanic, în vara lui 1913, cei doi au locuit

în acest palat. Doi ani mai târziu, Ferdinand I a vizitat Craiova și s-a oprit, firește, la reședința prietenului Mihail.

Prin testament, Jean Mihail a donat întreaga avere statului, cerând înființarea unei fundații care să-i poarte numele. Scopul acestuia era lichidarea moșiilor prin vinderea lor către țărani și înființarea de școli, cămine culturale și biblioteci. Executorul testamentar al lui Jean C. Mihail, dr. Ctin Angelescu, a dorit ca în palatul de la Craiova să se înființeze un muzeu, în care să figureze și colecțiile sale de tablouri și monede.

Reședință occidentală la început de secol XX

Palatul avea 36 de camere. La parter se aflau holul central, biroul contabilității, biblioteca, sala de așteptare, camerele băieților, cu băi și dressing; salonul englez, cu un șemineu cu oglindă și canapele circulare cu etajere și oglinzi, o bibliotecă specială, cu lămpi luxoase aurii, cu bec roșu, un pedestal de colt cu statueta; salonul mov, cu pereții tapisați în mătase mov și mobilă stil Empire, canapele-fotolii și scaune- dar și un șemineu de marmură, cu oglindă și vase mici aurite; salonul roșu surprindea prin tapițeria pereților cu mătase roșie, la fel ca cele două canapele și opt fotolii,